

Vendim nr. 246, datë 15.07.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Marsida Xhaferllari, Kryesuese

Illir Toska, Anëtar

Genti Ibrahimi, Anëtar

në datën 15.07.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 4 (V) 2026 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUESE: **VEZIRE SHQIPONJA**, përfaqësuar nga avokati Aldi Kaçi, me prokurë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-1544, datë 17.04.2024 të Gjykatës Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; nenet 27-30, 39, 42 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Genti Ibrahimi, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese të saj, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Shtetasi I.K. (paditësi në procesin gjyqësor, objekt i ankimit kushtetues individual) është trashëgimtar i ish-pronarit F.K., të cilit, me vendimin nr. 646, datë 16.09.1998 të

Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave të këshillit të rrethit Gramsh (*vendimi nr. 646/1998 i KKKP-së, Gramsh*), i është njohur pronësia edhe mbi parcelën nr. 17/12 “Arra e Çausht”, me sipërfaqe 3962 m², në qytetin e Gramshit, pjesërisht e zënë nga shkolla 8-vjeçare “35-Vjetori” dhe nga Farmacia nr. 3, duke u kompensuar për këtë sipërfaqe me obligacione dhe duke iu njohur edhe e drejta e parablerjes të objekteve shtetërore për privatizim.

2. Nga ana tjetër, ish-Agjencia Kombëtare e Privatizimit (AKP) dhe Drejtoria e Shëndetit Publik Gramsh, pasi kanë realizuar procedurat e privatizimit, me kontratën e datës 08.02.2002, i kanë shitur objektin shtetëror “Farmacia nr. 3” kërkueses (e paditur në procesin gjyqësor), ish-punonjëse e saj, dhe me kontratën e datës 11.12.2002 ajo ka blerë nga AKP-ja edhe truallin funksional prej 18 m² të farmacisë. Më pas, me kontratën e datës 13.01.2004, kërkuessa ia ka shitur pronën e mësipërme (objektin “farmaci” dhe truallin nën të) shtetasit B.Zh. (i paditur në procesin gjyqësor).

3. Shtetasi I.K., duke pretenduar se në cilësinë e ish-pronarit gëzon të drejtën e parablerjes në privatizim, ka ngritur padi në gjykatë duke kërkuar pavlefshmërinë absolute të veprimeve juridike, kontratës së shitjes të pasurisë së paluajtshme të lidhur ndërmjet AKP-së dhe Drejtorisë së Shëndetit Publik Gramsh, në cilësinë e shitësve, dhe kërkueses, në cilësinë e blerëses, si dhe të kontratës së mëpasshme të shitjes të lidhur ndërmjet kërkueses, në cilësinë e shitëses, dhe shtetasit B.Zh., në cilësinë e blerësit dhe kthimin e palëve në gjendjen e mëparshme, duke iu njohur edhe e drejta e parablerjes së objektit.

4. Me vendimin nr. 198, datë 20.11.2006, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Gramsh ka vendosur rrëzimin e padisë duke arsyetuar paditësi nuk kishte paraqitur kërkesë në AKP për të ushtruar të drejtën e parablerjes. Për më tepër, ajo ka arsyetuar se paditësi as nuk ka arritur të provojë, as nuk ka paraqitur ndonjë njoftim shpresor drejtuar AKP-së apo edhe në gjykatë se objekti “Farmacia nr. 3” ndodhej brenda sipërfaqes së truallit të njohur nga KKKP-ja, Gramsh, në mënyrë që të ushtronte të drejtën e parablerjes. Ky vendim është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Durrës me vendimin nr. 74 datë 11.02.2008, kurse me vendimin nr. 349, datë 04.06.2013, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe dërgimin e çështjes për rigjykim po në atë gjykatë, me tjetër trup gjykues. Sipas atij kolegji, gjykata e apelit, si gjykatë fakti dhe ligji, duhet të përsërisë pjesërisht hetimin gjyqësor, duke marrë provat e duke kryer veprimet përkatëse hetimore, si dhe duke lejuar debatin gjyqësor të palëve në mbështetje të pretendimeve dhe prapësimeve të tyre. Kolegji Civil ka vlerësuar se shqyrtimi gjyqësor dhe arsyetimet e gjykatave të faktit tregojnë zhvillimin e një hetimi gjyqësor me mangësi serioze, deri në atë masë sa të ketë penguar mundësinë e paditësit për të mbrojtur interesin e tij në gjykim.

5. Në rishqyrtimin e çështjes, Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr. 10-2015-2083(866) datë 08.10.2015, ka ndryshuar vendimin nr. 198, datë 20.11.2006 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Gramsh, duke vendosur: i) pranimin e padisë; ii) konstatimin e pavlefshmërisë absolute të kontratës së shitjes të datës 08.02.2002 të Farmacisë nr. 3 të lidhur midis AKP-së, Drejtorisë së Shëndetit Publik Gramsh dhe kërkueses; iii) konstatimin e pavlefshmërisë absolute të kontratës së shitjes së truallit të datës 11.12.2002 të lidhur midis shtetasit B.Zh. dhe kërkueses; iv) kthimin e palëve në gjendjen e mëparshme duke detyruar palët shitëse t'i kthejnë palës blerëse vlerën e shitjes së objektit në shumën 81.505 lekë dhe vlerën e truallit në shumën 5.578 lekë, të indeksuar me rritjen e çmimeve; v) detyrimin e palës blerëse në kontratë t'i kthejë palës shitëse (aktualisht Drejtoria e Administrimit dhe Shitjes së Pronës Publike në Ministrinë e Financave) objektin "Farmacia nr. 3", me sipërfaqe 42 m², me vendndodhje e kufizime të përcaktuara në kontratë; vi) konstatimin e pavlefshmërisë absolute të kontratës së shitjes të datës 13.01.2004 për objektin "Farmacia nr. 3" të lidhur midis kërkueses në cilësinë e shitëses dhe blerësit B.Zh.; vii) kthimin e palëve në gjendjen e mëparshme, duke detyruar palën shitëse në kontratë, Vezire Shqiponja, t'i kthejë palës blerëse B.Zh., shumën 1.900.000 lekë, të indeksuar me rritjen e çmimit; viii) detyrimin e palës blerëse në kontratë B.Zh, t'i kthejë palës shitëse, Vezire Shqiponja, objektin "Farmacia nr. 3"; ix) njohjen e së drejtës së parablerjes trashëgimtarëve të ish-pronarit F.K. mbi objektin "Farmacia nr. 3". Gjykata e apelit ka arsyetuar se rezultati i procedurës së privatizimit është një produkt ligjor juridikisht i kontestueshëm për vlefshmërinë e tij, në kuptim të nenit 92/a të Kodit Civil (KC), pikërisht për shkak të mungesës së ligjshmërisë ose të pranisë së *faktit të paligjshëm* në përmbajtjen e këtij veprimi juridik, i cili konsiston në privatizimin e farmacisë në favor të kërkueses, pa verifikuar statusin e truallit dhe pa garantuar të drejtën e parablerjes së trashëgimtarëve të F.K., të përfaqësuar nga kontrata e shitjes e datës 08.02.2002 e lidhur midis AKP-së dhe kërkueses (në cilësinë e blerëses), e më pas me kontratën e shitjes të datës 13.01.2004 të lidhur midis kërkueses (në cilësinë e shitëses) dhe shtetasit B.Zh. Për shkak të faktit se palët blerëse në këto kontrata, fillimisht kërkuesja dhe më pas shtetasi B.Zh., kanë qenë në mirëbesim, atyre duhet t'u kthehet çmimi i shitjes së objektit i indeksuar me rritjen e çmimeve, por ata duhet ta lirojnë e dorëzojnë atë në favor të Drejtorisë së Drejtimit të Pronës Publike në Ministrinë e Financave. Për të drejtën e parablerjes së trashëgimtarëve të ish-pronarit, gjykata e apelit ka vlerësuar se ajo është një e drejtë e njohur nga ligji nr. 7698, datë 15.04.1993 "Për kthimin dhe kompensimin e pronave ish pronarëve", neni 21, dhe duhet të zbatohet në rastin e fillimit të një procedure të re të shitjes së pronës publike "Farmacia nr. 3". Ajo gjykatë i ka gjetur të pabazuara pretendimet

e të paditurve, të ngritura përpara saj, se ish-prona e trashëgimlënësit të paditësit nuk shtrihet mbi truallin 42 m² mbi të cilin është ndërtuar farmacia dhe, për rrjedhojë, pala paditëse nuk legjitimohet në kërkimin për pavlefshmëri absolute të kontratës së shitjes. Sipas Gjykatës së apelit, pretendimi i palëve të paditura drejtohet kundër vendimit nr. 646/1998 të KKKP-së, Gramsh, i cili, për sa kohë nuk është kundërshtuar në rrugë gjyqësore, nuk mund të vihet në diskutim mbi bazën e një prapësimi, as pa u thirrur në proces të gjithë trashëgimtarët e F.K.

6. Po sipas gjykatës së apelit, prapësimet e të paditurve drejtohen kundër vendimit nr. 646/1998 të KKKP-së, Gramsh, ndërkohë që vlefshmëria e këtij vendimi nuk mund të vihet në qendër të debatit gjyqësor për prapësimin e kësaj pale pa u përmbushur minimalisht kriteri procedural i thirrjes në proces të të gjithë trashëgimtarëve, gjë që nuk konstatohet në rastin në gjykim. Kundër këtij vendimi ka paraqitur rekurs kërkuësja.

7. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin 00-2024-1544, datë 17.04.2024, ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se ai nuk përmbante asnjë prej shkaqeve të parashikuara nga neni 472 i Kodit të Procedurës Civile (KPC). Sipas atij kolegji, gjykata e apelit ka respektuar normat procedurale, të cilat mund të çojnë në pavlefshmërinë e vendimit gjyqësor ose të procedurës së gjykimit dhe nuk rezulton të ketë shkaqe të rënda procedurale, të cilat të kenë ndikuar dukshëm në dhënien e vendimeve. Palëve iu është dhënë mundësia të realizojnë të drejtën e mbrojtjes, të paraqesin prova, të njihen me provat e palës kundërshtare, të debatojnë në lidhje me to, të shprehin qëndrimin e tyre për zgjidhjen e mosmarrëveshjes etj., duke u respektuar parimet bazë të një procesi të rregullt ligjor. Në vlerësimin e Kolegjit Civil, gjykata e apelit ka respektuar dhe zbatuar drejt dispozitat e ligjit material, ka bërë cilësim të drejtë të fakteve dhe të rrethanave, ka kryer një analizë juridike të plotë të provave dhe e ka zgjidhur mosmarrëveshjen në përputhje me dispozitat ligjore në fuqi, dhe ai vendim nuk bie në kundërshtim me praktikën e Kolegjit Civil ose të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë.

8. Në datën 12.02.2026 kërkuësja ka paraqitur ankim kushtetues individual në Gjykatën Kushtetuese (Gjykata), sipas objektit të tij.

II

Pretendimet e kërkuësës

8. **Kërkuësja**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor në drejtim të:

8.1. *Së drejtës për t'u njoftuar të lidhur me parimin e barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit*, pasi Gjykata e Lartë ka bërë njoftimin për datën e gjykimit vetëm me anë të shpalljes publike dhe jo në adresën fizike ose elektronike. Në dosjen gjyqësore nuk ekzistojnë akte shkresore që provojnë njoftimin e kërkuësës

sipas nenit 482 të KPC-së. Dispozitat ligjore parashikojnë se njoftimi me shpallje publike duhet të qëndrojë i publikuar për një afat jo më të shkurtër se 20 ditë, si dhe të vendoset paralelisht në tre vende të ndryshme. Akti i shpalljes publike për zhvillimin e seancës së radhës në Gjykatën e Lartë në datën 17.04.2024 rezulton se nuk e ka plotësuar afatin 20-ditor, duke mos u respektuar ky kriter nga gjykata.

8.2. Po kështu, në procesin gjyqësor *nuk është formuar drejt ndërgjyqësia*, pasi në momentin e blerjes/privatizimit të pasurisë, objekt i konfliktit gjyqësor në vitin 1999, kërkuesja ka qenë e martuar dhe sipas KC-së së kohës ajo dhe bashkëshorti i saj janë bashkëpronarë për pasuritë e krijuara gjatë martesës. I padituri B.Zh. e ka blerë pasurinë e paluajtshme nga kërkuesja me kontratën e shitjes nr. 555, datë 13.01.2004 dhe pavarësisht se ai rezulton i martuar në atë moment, që do të thotë se sipas Kodit të Familjes së vitit 2003 kjo pasuri konsiderohet pjesë e regjimit martesor, bashkëshortja e tij nuk është thirrur dhe nuk ka asnjë cilësi në këtë gjykim. Edhe i padituri B.Zh. në vitin 2009 ia ka shitur pasurinë objekt konflikti gjyqësor djalit të tij E.Zh., që është pronar i saj, megjithatë, edhe pse ky shtetas dhe bashkëshortja e tij kanë interesa të ligjshëm pasurorë, ata nuk janë thirrur dhe nuk kanë asnjë cilësi procedurale në proces.

8.3. *Standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka cituar, analizuar dhe arsyetuar në vendim asnjë nga shkaqet e ngritura në rekurs dhe në shtesën e rekursit që kanë të bëjnë me zbatimin e gabuar të ligjit procedural nga gjykata e apelit për sa i përket formimit të drejtë të ndërgjyqësisë. Po kështu, ajo nuk ka marrë në shqyrtim pretendimet për mënyrën e marrjes së provave, konkretisht aktit të ekspertimit, i cili pasqyron se farmacia objekti i konfliktit gjyqësor nuk përfshihet në pasurinë e paluajtshme. Akti i ekspertimit është një provë shkencore që merr vlerë në këtë proces në harmoni me provat e tjera. Pavarësisht se gjykata nuk është e detyruar të pranojë *a priori* mendimin e ekspertit, ajo duhet të argumentojë në vendimin e saj arsyet që e hedhin poshtë atë.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për legjitimimin e kërkueses

9. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “F”, dhe 134, pikat 1,

shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, shterimin e mjeteve juridike efektive, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

10. Për sa i përket legjitimitit *ratione personae*, në jurisprudencën kushtetuese është pohuar se individi, si subjekt i kushtëzuar, mund të bëjë ankim kushtetues individual vetëm për çështje që lidhen me interesat e tij të drejtpërdrejtë, si dhe të tregojë se në çfarë mënyre ai është cenuar në të drejtat e tij kushtetuese, pra se është viktimë e një shkeljeje dhe se pasojat nga akti i kundërshtuar janë të drejtpërdrejta dhe reale për të (*shih vendimet nr. 29, datë 16.04.2024; nr. 44, datë 26.09.2023 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, kërkuuesi duhet të justifikojë interesin kushtetues për çështjen e parashtruar përpara Gjykatës, pra se cenimi i të drejtave themelore prej vendimeve gjyqësore të kundërshtuara është vetjak, i drejtpërdrejtë dhe real.

11. Mbi këtë bazë, në analizën e këtij kriteri të legjitimitit, Kolegji konstaton se kërkuësja ka pretenduar se në procesin gjyqësor *nuk është formuar drejt ndërgjyqësia*, pasi nuk janë thirrur si palë në gjykim dhe nuk janë dëgjuar edhe persona të tjerë që tërhiqnin të drejta dhe konkretisht: bashkëshorti i saj, për sa kohë në momentin e blerjes/privatizimit të objektit “Farmaci”, në vitin 1999, kërkuësja ka qenë e martuar dhe, sipas KC-së së kohës, ajo dhe bashkëshorti i saj janë bashkëpronarë për pasuritë e krijuara gjatë martesës; bashkëshortja e shtetasit B.Zh., i cili ka blerë pasurinë nga kërkuësja dhe për sa kohë kjo pasuri konsiderohet pjesë e regjimit pasuror martesor; shtetasi E.Zh., djali i shtetasit B.Zh., i cili është pronar aktual i pasurisë dhe ka interesa të ligjshëm pasurorë si dhe bashkëshortja e tij. Bazuar në përmbajtjen dhe natyrën e këtij pretendimi, Kolegji vëren se përmes tij kërkuësja synon mbrojtjen e të drejtave dhe interesave të personave të tjerë dhe jo interesin e saj vetjak e të drejtpërdrejtë, për rrjedhojë ajo nuk provon interesin e saj në këtë drejtim. Në këto kushte, kërkuësja nuk legjitimohet *ratione personae* për pretendimin për formimin jo të drejtë të ndërgjyqësisë në gjykim.

12. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, kërkuësja i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm dhe pasi ka shtruar në formë e në substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të

gjykatave më të ulëta. Për rrjedhojë, ajo nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të saj kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

13. Lidhur me legjitimimin *ratione temporis*, neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i Ligjit Organik të Gjykatës ka parashikuar afatin ligjor 4-mujor nga konstatimi i cenimit për paraqitjen e ankimit kushtetues individual. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se, në rastin kur ankimi ka të bëjë me një vendim të Gjykatës së Lartë, data e marrjes dijeni konsiderohet data në të cilën vendimi i arsyetuar bëhet i disponueshëm për palët përmes depozitimit të tij në sekretarinë gjyqësore dhe publikimit në faqen zyrtare, ose me njoftimin elektronik të tij, në rast se palët kanë lënë të dhënat elektronike të kontaktit (*shih vendimin nr. 42, datë 19.09.2023 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut ka pohuar se i takon, në radhë të parë, Gjykatës së Lartë të sigurojë që në dosjen e çështjes së saj të ketë prova për datën e dorëzimit të vendimit palëve (*shih Ibrahim dhe të tjerë kundër Shqipërisë, datë 14.01.2025, § 13*).

14. Në çështjen në shqyrtim, Kolegji vëren se vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë është i datës 17.04.2024, ndërsa ankimi kushtetues individual është paraqitur në datën 12.02.2026. Kërkuesja ka parashtruar se është njohur me vendimin e Gjykatës së Lartë datën 11.10.2025. Kolegji, bazuar në standardet e mësipërme dhe referuar përmbajtjes së akteve të dosjes gjyqësore të administruar për efekt të këtij shqyrtimi, vëren se nuk rezultojnë prova/dokumente që të vërtetojnë datën e dorëzimit të vendimit të Gjykatës së Lartë kërkueses. Në këto kushte, ai vlerëson se kërkuesja legjitimohet *ratione temporis* për t’iu drejtuar Gjykatës pavarësisht kohës së gjatë të kaluar nga shpallja/publikimi i vendimit objekt i ankimit kushtetues individual.

15. Në drejtim të legjitimitetit *ratione materiae*, i cili vlerësohet në raport me pretendimet e parashtruara në ankimin kushtetues individual, Kolegji vëren se kërkuesja ka pretenduar cenimin e së drejtës për t’u njoftuar të lidhur me parimin e barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit, për shkak se nuk është njoftuar nga Gjykata e Lartë për zhvillimin e gjykimit sipas parashikimeve ligjore, pasi njoftimi për datën e gjykimit është bërë vetëm me anë të shpalljes publike dhe jo në adresën fizike ose elektronike dhe në dosjen gjyqësore nuk ka akte shkresore që provojnë njoftimin sipas nenit 482 të KPC-së. Sipas kërkueses, akti i shpalljes publike për zhvillimin e seancës së radhës në Gjykatën e Lartë në datën 17.04.2024 rezulton se nuk ka plotësuar afatin 20-ditor të parashikuar nga ligji për ditën e zhvillimit të seancës duke mos e përmbushur këtë kriter.

16. Gjykata ka theksuar se e drejta për t’u njoftuar për të marrë pjesë në gjykim u paraprin të drejtave të tjera, pasi nëse pala ndërgjyqëse nuk njoftohet për datën dhe orën e

seancës, ajo detyrimisht do të gjendet në pamundësi objektive për të ushtruar të drejtat që i garantohen nga neni 42 i Kushtetutës në kuadrin e një procesi të rregullt ligjor (*shih vendimet nr. 5, datë 09.02.2023; nr. 8, datë 23.02.2021; nr. 49, datë 22.07.2016 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjithashtu, Gjykata ka theksuar se është detyrë e palëve që të ndjekin ecurinë e gjykimit të çështjes së tyre në Gjykatën e Lartë (*shih vendimet nr. 47, datë 06.07.2015; nr. 13, datë 21.07.2008 të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Për shqyrtimin e çështjes në Gjykatën e Lartë, neni 480 i KPC-së parashikon shqyrtimin e rekursit në lidhje me kushtet e pranueshmërisë në dhomën e këshillimit. Më tej, në rastin kur rekursi plotëson kushtet e pranueshmërisë, çështja shqyrtohet në seancë gjyqësore, si rregull, në dhomën e këshillimit, mbi bazë të dokumenteve (*neni 482 i KPC-së*) ose në prani të palëve (*neni 482/a i KPC-së*), shqyrtim për të cilin palët njoftohen për ditën, orën dhe përbërjen e trupit gjykues, të paktën 15 ditë përpara datës së shqyrtimit, përmes shpalljes në mjediset e Gjykatës së Lartë, si dhe në faqen e saj të internetit dhe me njoftim individual kur palët ose përfaqësuesit e tyre kanë lënë të dhënat e tyre elektronike të kontaktit në shkallët e tjera të gjykimit (*neni 482/a, pika 2, i KPC-së*).

18. Në rastin në shqyrtim, Kolegji vëren se Gjykata e Lartë është vënë në lëvizje me rekursin e kërkueses. Nga verifikimi në faqen zyrtare të Gjykatës së Lartë, në rubrikën “Çështje të shpallura për gjykim”, kategoria “Çështje civile”, nënrubrika “Për shqyrtim në dhomë këshillimi”, rezulton se në datën 04.12.2023 është shpallur lista e çështjeve për shqyrtim në datën 20.12.2023, ora e seancës, si dhe përbërja e trupit gjykues për çdo çështje, listë në të cilën pasqyrohet edhe çështja e kërkueses. Gjithashtu, nga aktet e dosjes gjyqësore të administruar për qëllime të këtij gjykimi kushtetues, rezulton se njoftimi për datën, orën dhe përbërjen e trupit gjykues është afishuar edhe në mjediset fizike të saj. Sipas procesverbalit të shqyrtimit të çështjes në dhomën e këshillimit të datës 20.12.2023, rezulton se ajo është shtyrë për një datë tjetër për shkak të dorëheqjes së një anëtari të trupit gjykues. Në vijim, në datën 29.03.2024, është shpallur lista e çështjeve për shqyrtim nga Kolegji Civil në dhomën e këshillimit në datën 17.04.2024, ku përfshihet edhe çështja e kërkueses. Sipas procesverbalit të datës 17.04.2024, për shqyrtimin e çështjes së kërkueses në dhomën e këshillimit, rezulton se palët ndërgjyqëse kanë marrë dijeni rregullisht, sipas ligjit, me anë të shpalljes publike në datën 29.03.2024. Në përfundim të shqyrtimit të çështjes, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkueses.

19. Kolegji vëren se nga aktet e dosjes gjyqësore nuk konstatohet që kërkuësja, e cila është pala që ka vënë në lëvizje Gjykatën e Lartë përmes paraqitjes së rekursit, ose përfaqësuesi i saj të ketë lënë të dhënat elektronike të kontaktit për qëllime të njoftimit. Gjykata e Lartë, në

përputhje me rregullat procedurale për njoftimin e palëve për shqyrtimin e rekursit, ka njoftuar, përmes shpalljes publike në faqen e saj zyrtare dhe në mjediset e gjykatës, datën dhe orën e shqyrtimit të rekursit nga Kolegji Civil në dhomën e këshillimit në Kolegjin Civil, si dhe përbërjen e trupit gjykues. Për rrjedhojë, në kushtet kur kërkesja nuk ka depozituar të dhënat elektronike, Gjykata e Lartë ka përmbushur detyrimin e saj ligjor për njoftimin e palëve me anë të shpalljes publike. Në këto kushte, ky pretendim i kërkeses rezulton të jetë haptazi i pabazuar.

20. Kërkesja ka pretenduar se edhe shpallja publike për zhvillimin e seancës së radhës në Gjykatën e Lartë, asaj të datës 17.04.2024, nuk është bërë në afatin 20-ditor sipas parashikimeve të nenit 133 të KPC-së. Kolegji vëren se kjo dispozitë e përfshirë në kreun IV “Njoftimet” të titullit VI “Aktet procedurale, njoftimet dhe afatet”, të KPC-së parashikon afatin për afishimin e shpalljes për njoftimin e aktit personit që nuk i dihet vendbanimi ose vendqëndrimi në Republikën e Shqipërisë, nuk ka zgjedhur një banesë, ose nuk ka caktuar një përfaqësues. Ndërkohë, pretendimi i kërkeses në lidhje me këtë afat procedural është i lidhur me afatin e shpalljes nga Gjykata e Lartë (datë 29.03.2024) të seancës së radhës të datës 17.04.2024, e cila është caktuar pas shtyrjes së seancës së datës 20.12.2023, për shkak të dorëheqjes së një anëtari të trupit gjykues. Në këto kushte, jo vetëm që ky afat procedural nuk është i zbatueshëm në rastin konkret nga Gjykata e Lartë, por një fakt i tillë nuk përbën shkelje të procesit gjyqësor dhe as një shkelje të një natyre kushtetuese, për sa kohë që kërkesja nuk ka argumentuar ose provuar ndonjë pasojë konkrete për këtë shkak në të drejtat e saj themelore, pra është vendosur në pamundësi për të ushtruar ndonjë të drejtë procedurale në kuptim të së drejtës për proces të rregullt. Për rrjedhojë, Kolegji vlerëson se pretendimi i kërkeses për cenimin e *së drejtës për t’u njoftuar të lidhur me parimin e barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit* është haptazi i pabazuar.

21. Kërkesja ka pretenduar edhe *cenimin e standardit të arsytimit të vendimit* nga Gjykata e Lartë, për shkak se në vendimin e saj nuk ka cituar dhe nuk ka arsyetuar asnjë nga shkaqet e ngritura nga ajo në rekurs dhe në shtesën e rekursit që kanë të bëjnë me zbatimin e gabuar të ligjit procedural nga gjykata e apelit dhe mënyrës së marrjes së provave, konkretisht aktit të ekspertimit, sipas të cilit, farmacia, objekti i konfliktit gjyqësor, nuk përfshihet në pasurinë e paluajtshme të njohur paditësit. Sipas kërkeses, pavarësisht se gjykata nuk është e detyruar të pranojë *apriori* mendimin e ekspertit duhet të argumentojë në vendim arsyet që e hedhin poshtë atë.

22. Lidhur me vendimet e mospranimi të rekursit të Gjykatës së Lartë, jurisprudenca kushtetuese ka vlerësuar se arsyetimi i kufizuar i tyre nuk cenon të drejtën për proces të rregullt

ligjor. Kjo formë arsyetimi shpreh, në thelb, shkaqet e mospranimit të rekursit nga ana e kolegjeve të saj gjatë shqyrtimit të tij paraprak në dhomën e këshillimit. Arsyetimi i kufizuar i dhënë nga Gjykata e Lartë në formulimin e vendimit në dhomën e këshillimit është tregues i faktit që kërkuesi nuk ka ngritur një nga argumentet ligjore të përcaktuara në dispozitën përkatëse të legjislacionit të brendshëm, që është kusht për pranimin e kërkesës (*shih vendimet nr. 49, datë 10.07.2015; nr. 8, datë 26.02.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

23. Në rastin konkret, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit, pasi nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 472 të KPC-së dhe gjykatat e faktit kanë respektuar dhe zbatuar drejt dispozitat e ligjit lidhur me zgjidhjen e çështjes, kanë bërë një cilësim të drejtë të fakteve dhe të rrethanave që lidhen me mosmarrëveshjen, kanë kryer një analizë juridike të plotë të provave dhe e ka zgjidhur mosmarrëveshjen, duke u dhënë përgjigje ezauruese pretendimeve e prapësimeve të palëve sipas provave të paraqitura prej tyre në gjykim. Sipas tij, gjykatat e faktit kanë respektuar parimet bazë të zhvillimit të një procesi të rregullt, duke u dhënë mundësinë palëve të realizojnë të drejtën e mbrojtjes, të paraqesin prova, të njihen me provat e palës kundërshtare, të debatojnë në lidhje me to, të shprehin qëndrimin e tyre për zgjidhjen e mosmarrëveshjes etj., kurse pjesa e pretendimeve në rekurs, që ngre çështje të vlerësimit të provave, del jashtë juridiksionit rishikues dhe ekskluzivisht ligjor të Gjykatës së Lartë.

24. Në analizë të vendimit të kundërshtuar të Gjykatës së Lartë, Kolegji vlerëson se, në kundërshtim nga sa pretendon kërkuesja, ajo gjykatë, në përputhje me funksionin e saj si gjykatë e ligjit, si dhe në zbatim të normave procedurale që gjejnë zbatim në atë shkallë gjykimi, pasi ka marrë në shqyrtim në dhomën e këshillimit rekursin e paraqitur nga kërkuesja, ka vlerësuar se nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon dispozita procedurale. Sipas jurisprudencës kushtetuese, vendimet e Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit mund të arsyetohen në mënyrë të kufizuar, me kusht që në pjesën hyrëse të listohen shkaqet e rekursit dhe arsyetimi të shpreh, në thelb, shkaqet e mospranimit gjatë shqyrtimit paraprak të tij në dhomën e këshillimit (*shih vendimet nr. 10, datë 07.03.2023; nr. 2, datë 11.02.2021; nr. 21, datë 16.04.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Vendimi i Gjykatës së Lartë, ndonëse me arsyetim të kufizuar, tregon vendimmarrjen e gjykatave më të ulëta dhe ka listuar shkaqet e ngritura në rekurs, si dhe vlerësimin se ato shkaqe nuk parashikohen nga ligji, duke përmbushur standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit. Vetëm fakti se Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit nuk mjafton për të provuar dhe për të vënë në dyshim mosrespektimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor. Kërkuesja i ka bazuar pretendimet e saj, në thelb, mbi mënyrën sesi gjykatat kanë vlerësuar pretendimet dhe kërkimet e saj në funksion të zgjidhjes së çështjes

në themel, për rrjedhojë pretendimi për cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor* është haptazi i pabazuar.

25. Për sa më sipër, edhe pretendimi i kërkueses për cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor* është haptazi i pabazuar.

26. Në përfundim, Kolegji çmon se ankimi kushtetues individual i kërkueses nuk plotëson kriteret ligjore paraprake për kalimin e tij për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronjat “b” dhe “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.